

1. Магда. «Зубрівка»

День народження Магда святкувала вдома у Зубрі, поблизу Львова. Так було упродовж багатьох років. Якось, щоправда, жартома запропонувала подругам: «А може, зберемося у “Вероніці” чи “Куполі”?» Дівчата купилися на провокацію, сприйнявши усе за чисту монету: «Та ти що?! Щоб ми на твій день народження у ресторані збиралися?.. Нашу “Зубрівку” не зрадімо!»

«Зубрівкою» вони називали дім Магди та Ігоря — віллу зі вдачею яскравої особистості. Колись це був дачний будиночок — звичайнісінька «коробка», збудована під лісом. Куричі купили її дешево, на квартиру тоді не вистачало, а жити не було де.

За кілька років приміське село фактично перетворилось у мікрорайон міста, сюди почали ходити міські маршрутки, поруч із сільськими хатами повиростали вілли грошовитих містян, які вже мали квартири у Львові в престижних «австрійських» і «польських» будинках.

Ніхто свого часу не розумів, для чого інженеру-поліграфісту Ігорю Куричу з його скромними фінансовими можливостями розтринькувати гроші на придбання сусідніх садово-городніх ділянок зі шпаківнями-халупками без води та газу. Ще й брати під ці дешеві й безглузді обладки позики у банку. Однак настали часи, коли попит на землю поблизу Львова підскочив догори. Ігор

Курич вигідно продав одну ділянку, іншу здав в оренду. Розрахувався за банківські позики і знову вклав гроші — тепер уже у земельні ділянки в Карпатах зі старими порожніми хатками із забитими дошками вікнами. А решту грошей витратив на добудову та внутрішнє облаштування свого будиночка в Зубрі.

«Зубрівка» збільшилася на мансарду на другому поверсі, ще й на три прибудови — простору вітальню з кухонним апендиксом, широку веранду та господарську частину з кількох кімнатох-комірчин. Грядки з картоплею і морквою перетворилися на газони, квітники та доріжки, викладені пласким річковим каменем. Звичайний дачний паркан-сітка сховався за густим живоплотом, а кущі бузку та жасмину розрослися у справжнісінькі хащі — ні у кого не піднімалася рука обчіхати густе й розлоге віття пахучих корчів.

Несподівано Курич відкрив у собі талант дизайнера меблів. Видобув чудернацький столик із перевернутого догори дригом пенька, що його викорчував на ділянці. Зашліфував краї, покрити поверхню лаком, а потім кілька днів сидів навпроти, трохи на відстані — милувався роботою. А далі немов мішок розв'язався: накупив теслярських інструментів, спеціалізованих журналів, познайомився з майстрами-дереворобами і що далі, то з більшим задоволенням і впевненістю віддавався новій пристрасі, опановуючи таємниці роботи з деревом.

У хаті одне за одним з'явилися крісла, що немов вистрибнули зі сторінок дитячих казок про трьох ведмедів чи дванадцять братів-лебедів та їхню сестру Елізу. Перше крісло, подібне до трону, Ігор назвав «Хазяйка» та подарував Магді на річницю весілля. Відтоді кожне творіння майстра отримувало ім'я. Магда приходила

у майстерню подивитися, чим зайнятий чоловік; спостерігаючи за його роботою, говорила: «Це крісло нагадує мені Шерхана з “Мауглі”... Або: «Якісь двійнята у тебе виходять. Цей стільчик — наче хлопець, а цей — як дівчина. Немов Кай і Герда...»

З часом у хаті Куричів оселилися крісла «Шерхан», «Герда», «Кай», «Чугайстер», «Вікінг»... Сусід-художник розповів Ігореві, що спілка народних майстрів готується до виставки і запрошує до участі не лише спілчан. Курич зважився показати останні роботи: чотири масивні зручні крісла з високими спинками та різьбленими бильцями. Кожне вирізнялося серед братів якоюсь деталлю, а усі разом називалися «Хто в домі господар».

Стільці Курича стали подією на виставці. Про автора та його роботи писали газети, з журналу сучасних інтер'єрів приїжджали робити фотосесію. Після цього пішли замовлення — заможні крутелики пропонували майстрові грубі гроші, аби мати на своїх віллах ексклюзивне крісло-трон господаря дому. Ігор від замовлень не відмовлявся, однак вніс відчутні поправки в організацію праці: тепер він робив ескізи майбутніх меблів та, як висловлювався сусід-художник, здійснював авторський нагляд. А майстри втілювали його задум у життя.

Якщо дизайном дому переймався перш за все Ігор — під його орудою авторські меблі впевнено витісняли промислову штамповку, — то в облаштуванні садиби головною була Магда. Купувала на гуртовнях паростки кліматису та жимолості, виплітала для них хмизняково-дротяні драбинки, рівняла садовим сікачем живопліт. Власноруч, не чекаючи, поки чоловік звільниться й допоможе, місила розчин бетону. Примітивним знаряддям — старою шуфлею та іржавою сапкою. Старанно

відмірювала на кожні три відра піску відро цементу, поступово підливаючи до суміші воду. Аж поки не виклала з цементу та каменю, привезеного з берега Стрия, невелику декоративну фортецю — незвичної форми кам'яну лавку на п'ять різнорівневих сидінь. Для кавування з друзями. Усе на обійсті «Зубрівки» вона робила з думками про те, що тут радітимуть життю рідні та друзі: їстимуть яблука, зриваючи їх просто з дерев, дуритимуть під музику на танцмайданчику біля криниці, смажитимуть м'ясо на «шашличному полі»...

Гостювання у «Зубрівці» було справою звичною й бажаною, а мансарда з гостьовою кімнатою приймала тимчасових мешканців коли завгодно.

Цього разу до дня народження господині підготували не лише горішню кімнату. Окрім батьків Магди, які приїхали з Ужгорода на тиждень, заночувати у «Зубрівці» за потреби могла й уся решта гостей: Галя з чоловіком, Луїза, Ірина...

Першою приїхала Луїза на своєму «Шеві» — волошковому «Шевроле Лачетті». Віртуозно запаркувалася, пискнула сигналізацією і піднялася на веранду, тримаючи в руках пакунок у бордово-сріблястих смужках. Завмерла на порозі, грайливо зафіксувавши трисекундною паузою ефектність картинки: сяюча усмішка, скромна сіра сукня, дорогі бордові туфлі, смугастий подарунок тон у тон...

Досконалій упаковці судилося коротке існування — під двома парами нетерплячих жіночих рук вона миттєво перетворилася на строкатий мотлох.

— Здуріти!

Магда тримала у руках довгу сорочку з грубого рядна. Давня вишивка дрібним густим хрестиком вкрива-

ла мало не піврукава, вузькою смужкою обвиваючи зап'ястя.

— Де ти взяла, Луїзо?.. Я таку завжди хотіла! Ще відтоді, як вперше у Галки побачила сорочку її бабусі. Мамо, глянь!!!

У дверях — Ігор, у кожній руці по три келихи:

— Що тут таке? На гаряче — поросся?

— Мамо! Ігоре! Я про таку мріяла!

Луїза аж світилася: вгадала з подарунком. Влучила з вибором у десятку. Знала, що не буде для подруги більшої втіхи, як поповнити рідкісним екземпляром свою колекцію старовинного народного одягу. Колекція почала збиратися, коли по смерті бабці залишилися Магді на згадку кілька речей із важезної дубової скрині, оббитої кованим залізом... А кілька років тому відпочивали вони з Ігорем у Болгарії і Магда побачила, як господиня помешкання, яке вони винаймали, несе гарячий баняк, перехопивши його, замість шмати, сірою тканиною з прошвою. «Що це у вас? Дайте подивитися». Це була стара запаска, баба подібною підперізувалась, беручись до хатньої роботи. Глянула і попросила дозволу взяти її собі, бо була вона немов жива, змучена довгим життям істота. Саме цей фартух із болгарського містечка Поморіє та бабусині великодні спідниці, «блюзки» до церкви та шкіряні постолі з тисненим орнаментом і започаткували Магдину колекцію.

Ірина того літа працювала над своєю черговою колекцією одягу до осіннього тижня моди Lviv Fashion Week, вона довго тримала у руках поморієвське диво, перебираючи пальцями зіпране, місцями протерте до дір гаптування.